

Birou proti Francii, rozsudek ze dne 27. 2. 1992

Stěžovatel: Birou

Žalovaný stát: Francie

Číslo stížnosti: 13319/87

Datum: 27.02.1992

Článek Úmluvy: čl. 5

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: diskriminace, nezbytný v demokratické společnosti/přiměřenost/rovnováha mezi dotčenými zájmy, ochrana práv a svobod jiných, osobní bezpečnost, proporcionalita, srovnatelná situace, svoboda sdružování, vazba pro účely trestního řízení, vzetí do vazby, zásah

Významnost: 3

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

27. února 1992

VĚC BIROU

(Rozsudek ve věci Birou versus Francie)

Evropský soud pro lidská práva (dále jen „Soud“), zasedající v souladu s článkem 43 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a v souladu s příslušnými ustanoveními Jednacího řádu Soudu jako Senát, který tvořili soudci R. Ryssdal, předseda, F. Gölcüklü, L.-E. Pettiti, A. Spielmann, E. Palmová, I. Foighel, A. N. Loizou, J. M. Morenilla, F. Bigi a dále M.-A. Eissen, tajemník Soudu, a H. Petzold, zástupce tajemníka Soudu, po uzavřené poradě Senátu, která se konala dne 24. února 1992, posledně uvedeného data vynesl následující rozsudek:

POSTUP

1. Příklad byl postoupen Soudu Evropskou komisí pro lidská práva (dále jen „Komise“) dne 12. července 1991 během tříměsíční lhůty stanovené článkem 32 § 1 a článkem 47 Úmluvy. Tomu předcházelo podání stížnosti (č. 13319/87) proti Francouzské republice předložené u Evropské komise pro lidská práva podle článku 25 panem Rolandem Birou, francouzským občanem, dne 16. září 1987.

Žádost Komise se opírala o články 44 a 48 a o prohlášení, jímž Francie uznala obligatorní pravomoc Soudu (článek 46). Cílem žádosti bylo dosáhnout rozhodnutí, zda skutkové okolnosti případu zakládají porušení závazků odpovědného státu podle článku 5 § 3 Úmluvy.

2. V odpovědi na dotaz učiněný v souladu s ustanovením 33 § 3 písm. d) Jednacího řádu Soudu

stěžovatel prohlásil, že si přeje zúčastnit se řízení, a určil advokáta, který jej bude zastupovat (ustanovení 30).

3. Ve vytvořeném senátu zasedali ex officio L.-E. Pettiti, zvolený soudce s francouzským občanstvím (článek 43 Úmluvy), a R. Ryssdal, předseda Soudu (ustanovení 21 § 3 písm. b/ Jednacího řádu Soudu). Dne 29. srpna 1991 vylosoval předseda jména dalších sedmi Členů, jimiž se stali F. Gölcüklü, A. Spielmann, E. Palmová, I. Foighel, A. N. Loizou, J. M. Morenilla a F. Bigi (článek 43 Úmluvy a ustanovení 21 § 4 Jednacího řádu Soudu).
4. Pan Ryssdal se ujal funkce předsedy senátu (ustanovení 21 § 5 Jednacího řádu Soudu) a prostřednictvím tajemníka Soudu konzultoval se zástupcem francouzské vlády (dále jen „Vláda“), s advokátem stěžovatele a s delegátem Komise organizaci řízení (článek 37 § 1).
5. Snaha docílit smírného urovnání měla v období mezi 14. listopadem 1991 a 6. únorem 1992 za následek řadu dopisů a telefonických rozhovorů mezi Vládou, advokátem stěžovatele a tajemníkem Soudu.
6. Dne 6. února 1992 sdělila Vláda tajemníkovi Soudu podmínky dohody, jež byla uzavřena se stěžovatelem. Dne 13. února stěžovatel potvrdil, že dohodu akceptuje.

Byl konzultován delegát Komise, který neměl žádné námítky.

7. Dne 24. února 1992 Soud rozhodl obejít se bez ústního jednání v dané věci, když se předtím ujistil o tom, že byly splněny podmínky pro tuto odchylku od běžného postupu (ustanovení 26 a 38 Jednacího řádu Soudu).

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

8. Pan Roland Bitou, francouzský občan, byl podezřelý z účasti na dvou ozbrojených přepadeních. Dne 23. července 1983 byl obviněn a umístěn do vazby vyšetřujícím soudcem soudu tribunál de grande instance v Aix-en-Provence.

Pan Birou předložil sérii neúspěšných žádostí o propuštění, adresovaných oddělení pro obvinění Odvolacího soudu v Aix-en-Provence (rozsudky z 12. prosince 1984 a z 27. srpna 1985) a Porotnímu soudu v Bouches-du-Rhone (rozsudky ze 16. dubna, 19. června a 28. října 1986, z 28. ledna a 1. října 1987 a ze 7. ledna 1988).

Stěžovatelovo odvolání ke Kasačnímu soudu proti výše zmíněnému rozsudku ze dne 28. ledna 1987 pro formální vady bylo zamítnuto dne 30. června 1987. Dne 3. října 1988 zrušil Kasační soud rozhodnutí oddělení pro obvinění ze dne 23. června 1988, jímž byla zamítnuta další žádost pana Biroua o propuštění. Případ byl postoupen porotnímu soudu, který vyhověl žádosti dne 19. října 1988. Dva dny na to soud stěžovatele usvědčil a odsoudil jej k osmi letům odnětí svobody; doba strávená ve vazbě se podle zákona započítala do doby odnětí svobody (článek 24 trestního zákona).

ŘÍZENÍ PRED KOMISÍ

9. Pan Birou předložil svou stížnost Komisi dne 16. září 1987. Tvrdil, že délka jeho vazby překročila „přiměřenou lhůtu“ vyžadovanou článkem 5 § 3 Úmluvy.
10. Komise prohlásila jeho stížnost (č. 13319/87) za přípustnou dne 1. října 1990. Ve své zprávě ze dne 17. dubna 1991 (článek 31) vyjádřila jednomyslný názor, že článek 5 § 3 byl porušen.

PŘÁVNÍ ZJIŠTĚNÍ

11. Dne 6. února 1992 obdržel Soud od Ministerstva zahraničních věcí Francouzské republiky sdělení pana Biroua ze dne 25. ledna 1992, které znělo takto:

„Já ... prohlašuji, že akceptuji smírné urovnání, které mi navrhla francouzská vláda během

probíhajícího řízení proti této vládě před Evropským soudem pro lidská práva, za této podmínky: zaplacení náhrady škody ve výši 30 000 FF.

Uznávám, že zaplacení výše uvedené částky bude znamenat úplné a konečné odškodnění veškeré hmotné a morální škody, kterou uvádím ve své stížnosti, a současně zcela pokryje výdaje za advokáta a další výdaje, které jsem vynaložil v tomto případě.

Souhlasím tudíž s tím, že odstoupím od tohoto řízení a že v této věci ne zahájím žádné další řízení proti francouzskému státu před vnitrostátními či mezinárodními soudy.

Beru na vědomí, že francouzská vláda přijme opatření ke splnění podmínek smírného urovnání, jakmile Soud rozhodne o vyškrtnutí tohoto případu ze seznamu. ...“

Dopisem ze dne 11. února 1992 adresovaným tajemníkovi Soudu advokát stěžovatele potvrdil, že jeho klient a Vláda se dohodli na urovnání. Byl konzultován delegát Komise, který neuplatnil žádné námitky.

12. Soud bere formálně na vědomí smírné urovnání dosažené mezi Vládou a panem Birouem. Nevidí žádný důvod z titulu veřejného pořádku, pro který by případ neměl být vyškrtnut ze seznamu (ustanovení 49 §§ 2 a 4 Jednacího řádu Soudu).

Z TĚCHTO DŮVODU SOUD JEDNOMYSLNĚ

Rozhoduje vyškrtnout případ ze seznamu.

Vyhotoveno v anglickém a francouzském jazyce a poté písemně oznámeno podle ustanovení 55 § 2 druhého pododstavce, Jednacího řádu Soudu dne 27. února 1992.

Marc-André EISSEN

tajemník

Rolv RYSSDAL

předseda